

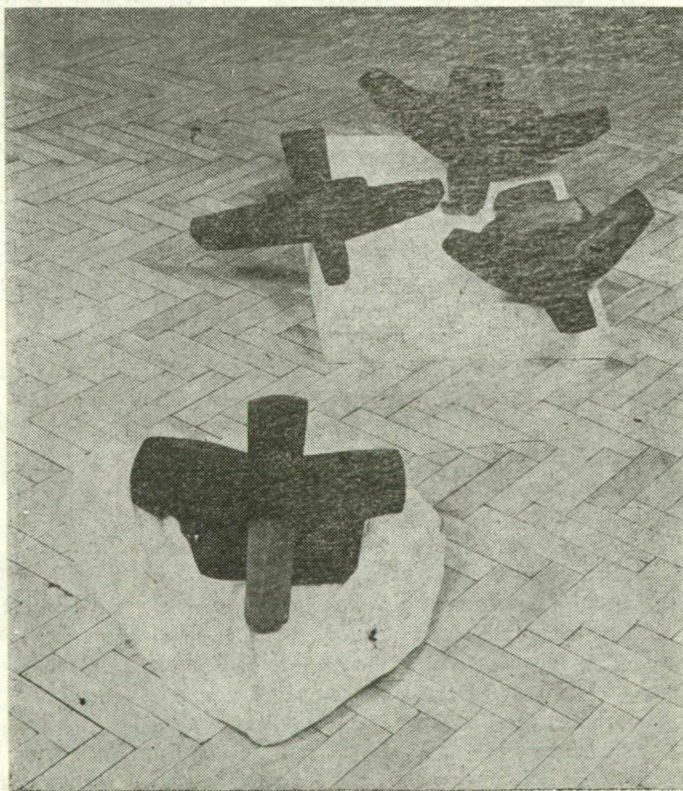
gyunk. Ma sikerül. Jön a vonat. Lassabban, mint tegnap. Ott van Dániel! Jön visszafelé. Megy Pestre. Futás a kerekek mellé! Csak alá ne essen senki! Elkapja. Jól dobtunk. Van, aki rosszul célzott és siratja.

Rohanunk haza, a meleg kályhához, az óvodába, mert már erősen hűvösek az esték. A rajzaim még mindig ott hevernek, kiterítve, az asztalon.

Nem tudom, mi történt. Újra kezd az iskola. A sarkon kidobolták. Nincs többé németóra. Az oroszot tanuljuk tovább. De akkor mi volt ez az egész? A rádió bementa, Budapesten a halottak száma egyre nőtt. Romokká váltak a régi, szép épületek.

Több osztálytársam apját félig agyonverték a hatóságok. Páran már börtönben vannak. A szobor miatt is. Sok ismerős már idegen országban jár. Senki nem vette fel itt a harcot. A szobrot is kezdik helyreállítani. Ugyanoda és ugyanúgy. Mindenki rohan. Idegesek és szomorúak az emberek. Nem lehet a felnőttekhez szólni. Soha többé nem fogok rajzolni szomorú szemű papírbabákat. És nem szeretnék így vonatra várni többé, a sínek mellett.

Eddig tartott a naplóbejegyzés. Dátumok nélkül. S azóta is, ha ötvenhatról hall, az neki először is egyenlővé válik a várótermek feszült, hideg, verejtek-szagú csendjével, a színezetlen, félig kész papírbabákkal.

CINGHITA IONEL: REPÜLÉS